

A watercolor illustration featuring several dark butterflies in flight against a background of soft, blended colors including light blue, yellow, and peach. Long, dark, curved strokes represent blades of grass or reeds, sweeping across the scene from the top left towards the bottom right. The overall style is soft and artistic.

STRIEBORNÉ MOTÝLE

Helena Jakubčíková

Rok 2024, Zbierka poviedok

Láska je neha,
šepot křídel motýlích
v srdci člověka.

ISKRENIE LÁSKY

Strieborné motýle

Sedela pri raňajkách začítaná do románu. Jej ranný rituál je zároveň zlovyk, pri ktorom by všetci výživoví poradcovia gúľali očami. Pri raňajkách a káve si totiž vždy čítala.

Usrkla si z horúceho nápoja a vrátila sa k stránke, kde hlavný hrdina práve hovorí: "Nikdy ťa neopustím. Vrátim sa. Ver mi."

Slzy sa jej zrazu skotúľali po lícach a v celom tele vnímala smutný, ale láskyplný pocit a slová: "Neboj, on sa vráti. Stačí čakať."

Zarazila sa a nahlas prehovorila, celkom káravo, sama k sebe: „Nebud' šiši. Veď je to len román."

Ale potom jej to predsa nedalo. Nechala kávu i knihu a privrela oči.

"Vždy ťa budem chrániť," čosi jej šeplo do duše. Slzy sa jej vyrojili z očí a v celom tele cítila teplú vlnu nežnosti a lásky.

Bola úplne ponorená do romantického príbehu. Bol dlhý, predĺhý a predsa ho dočítala do tohto bodu. Bodu rozlúčky, keď jedna duša odchádza ako trblietavý oblak motýľov trepotajúcich svojimi priehľadnými striebornými krídlami. A druhá zostáva. Stratená, zaplavená bolesťou tak silnou, akoby hora privälila jej srdce.

Na koho čakám ja?

Kto ma zachráni?

Kto mi práve ako strieborný motýľ šepoce: "Som stále s tebou."

Kto?

A kde?

Utrela si slzy a zatvorila knihu.

"Si tu?" vyslala do prázdna tichú nepočuteľnú otázku.

Do mysle sa jej tlačili spomienky. Ako uragán. Dávne, schované, stratené.

Mystické spomienky.

Divné a v svojej divnosti silné.

Neuväznila ich do hĺbky svojej duše cielene. Jednoducho sa to len tak stalo. Spomienky na troch mužov, ktorí jej zanechali zážitky vymykajúce sa bežnému stavu reality.

Muži jej života a predsa nie jej muži.

ZÁBLESK LÁSKY

Tsunami lásky

Z kuchynky si zobrala šálku čaju a pohodlne sa usadila na lehátko.

Šálku položila na nízky stolík vedľa seba a zahľadela sa do diaľky. Terasa ich domčeka bola ako vyhliadka. Za chrbtom vnímala silu strmých rozoklaných skál pohoria, ktoré akoby sa chcelo dotknúť tmavnúcej oblohy. Pod sebou videla strechy chalúp, ktoré sa sprudka zvažovali k pobrežiu mora.

V diaľke sa tmavomodrá obloha snúbila so sivými vlnami zátoky. Sledovala, ako žiarivé slnko pomaly klesá k obzoru a svojimi šarlátovo zlatými lúčmi zafarbuje oblohu i more. Dívala sa takmer bez pohybu, ako sa tá ohniva guľa ponára do mora. Od toho miesta sa k nej vlnili zlaté lúče. Ako živé. Planuli a tancovali ako zlatá záplava.

Bol to čarovný okamih, ktorý ju uchvacoval. Hlavne teraz, keď bola sama.

Ona a západ slnka.

Intímna chvíľka nekonečna.

Zlaté vlny pomaličky tmavli a keď sa slnko úplne ponorilo za more, vyslalo k nej posledný šarlátový lúč.

Uvoľnene sa oprela o operadlo ležadla. Uskrľa si z už studeného čaju a privretými očami sledovala, ako sa na pobreží rozsvetujú malé svetielka. Za chvíľu boli ako perličkový náhrdelník osvetľujúci promenádu tam dole.

Jej priatelia sa určite dobre bavia. Pijú víno a labužnícky ochutnávajú rôzne morské potvory. Brrr! Striasla sa a hneď sa aj rozosmiala. Keby bola s nimi, tak by si dala nejakú dobrú rybu, ale nie tie potvory. Dnes s nimi nešla. Cítila, že potrebuje byť sama.

Sama so slnkom a svojimi myšlienkami. Dívala sa do noci, ktorá zahalila obzor a v myšlienkach zablúdila na iné miesto.

Na chatu pri jazere.

Nebol to vtedy žiadny bezstarostný výlet. Bankári zo Slovenska i Čiech sa tam stretli na pracovnom stretnutí o ďalšom vývoji tých plastových vecičiek zvaných platobné karty. Boli to zlaté časy spolupráce, otvorenosti. Boli pionieri, ktorí tvorili na zelenej lúke.

Ale tá chata musela mať v sebe určite niečo čarovné. Ako inak by sa stalo to, čo sa práve stať malo?

Ráno, druhý pracovný deň, zvesela brala schody takmer pod dvoch. Nemyslela na nič. Ponáhľala sa na raňajky.

Uprostred schodišťa zrazu spomalila a... utopila sa.

Utopila sa v očiach – hnedých očiach s odleskami zlatého slnka, ktoré stúpalo na oblohu a zvedavo nakúkalo cez veľké okná na tých tvorčekov, ktorí si hovorili ľudia.

Svet okolo nej stratil svoju pevnosť.

Rozplynul sa v iskrivej hmle. A uprostred tej hmly boli len on a ona. Jej a jeho oči boli v mihu previazané neviditeľnou stuhou – červenou šnúrkou omámenia.

Nikdy predtým nezažila tak intenzívny a tak mystický zážitok splynutia s inou bytosťou.

Čas sa zastavil.

Keď sa jej myseľ konečne spamätala, svet okolo nej znova nadobudol staré známe pevné kontúry. Pomaličky schádzala k stolu, kde už sedeli jej kolegyně a kolegovia. A medzi nimi on. Usmiala sa na všetkých a na neho.

Ešte jej celkom nedochádzalo, že sa práve bláznivo zamilovala.

Boli kolegovia. Úzko spolupracovali na systéme kartovej evidencie. Ona hovorila, čo treba urobiť a on materializoval jej predstavy do programu.

Boli dobrí.

A práve teraz zamilovaní.

V práci spolu a po práci znova spolu. Takmer každý deň sa prechádzali mestom. Vášnivo sa bozkávali v zabudnutých a skrytých zákutiach, ale aj všetkým na očiach na električkovej zastávke. Kdekoľvek boli, hľadeli si zamilovane do očí. Nemyslela na minulosť, nemyslela na budúcnosť.

Niekoľko týždňov zažívala tsunami lásky.

Ale tak, ako sa vlna tsunami vyleje na pobrežie, tak sa raz aj odvalí.

... a zanechá za sebou spúšť!

Zlomené srdce, rozchod bez vysvetlenia.

On prakticky zdrhol z jej života.

Dokonca dal výpoveď a tých posledných pár dní sa jej vyhýbal akoby mala lepru.

Nechápala. Otrasená samu seba spovedala: „Spravila som niečo zlé?“

Odpovede prichádzali postupne, ale nikdy neboli úplné. Len čriepky, nikdy nepotvrdené z jeho strany. A nakoniec krutá pravda o jeho úplne iných záväzkoch.

Nuž, tajomná chata na brehu jazera bola svedkom zrodu mystického zážitku zamilovanosti. A ruch mesta sa stal svedkom pochovania lásky.

„Láska znova umrela,“ povedala o niekoľko týždňov neskôr stará žena, s ktorou sa stretla na okraji starobylej dediny v sne, ktorý bol presiaknutý tajomnou a osudovou tragikou nevyhnutného.

Zasmiala sa a obrátila pohľad na nebo plné hviezd. Odložila šálku. Úplne zabudla, že ju ešte drží v ruke. Spomenula si, že sa s ním nikdy neďívala na hviezdy. A ani na západ slnka. Zrejme by krásu večerných zôr ani nevníkala. On bol pre ňu slnkom.

Len vtedy nebrala do úvahy, že charakteristickou vlastnosťou slnka je, že zapadá za obzor.

TANEC LÁSKY

Objatie duší

„Prídete zajtra?“ spýtal sa a ona trochu pobavene prikývla.

Bol piatok už po pracovnej dobe a konečne sa chystala domov. Zajtra bude síce sobota, ale sľúbila, že príde. Škola organizovala pre záujemcov o štúdium prípravné prednášky. Aby tí mladí nádejní študenti mali aspoň nejaký šajn, čo sa od nich bude požadovať na prijímacích pohovoroch. A tiež, aby si dostatočne skoro uvedomili, či naozaj chcú študovať na tak náročnej škole.

„Prídete aj vy?“ vrátila otázku.

Zavrtel sa, zahrabol rukou do prstrihnutých vlasov.

„Nie, zastúpi ma docentka Ružičková.“

„Aha.“

Vstala pripravená na odchod, ale on sa nepoberal.

„Neponáhľate sa?“ spýtala sa ho.

„Nie... nie. Vlastne som sa vás chcel niečo spýtať.“

Prekvapene na neho pozrela.

„Čo si myslíte o tom, čo včera spravila Gita? Nezdá sa vám, že preháňa?“

Zarazila sa. Gita bola jej nadriadená a zároveň dlhoročná priateľka. Len vďaka nej dostala túto prácu.

„Hm...?“ odvrátila zrak. Neveselo si pomyslela, že vcelku rýchlo narazila na dosiaľ nepoznané stránky Gitinej povahy.

Jej priateľka Gitka, ako ju ešte stále volala, a teraz aktuálne jej šéfka, odhalila v priebehu niekoľkých krátkych mesiacov, že za fasádou inteligentnej, vtipnej, sebaistej ženy sa skrývajú aj nepekné povahové črty. Veľmi nepekné.

Rušilo ju to. Bolelo to ako zrada.

Cítila, že rola priateľky a rola podriadenej nejdú ani trochu dohromady. Priam sú až v kritickom protismere.

Muž, ktorý sa práve opieral o zábranu, ktorá oddeľovala jej pracovný stôl od uličky, zodpovedal za školské oddelenie a Gita bola jeho podriadená. Napriek jasnému pracovnému vzťahu, tam medzi nimi dvoma čosi vŕzgalo. Evidentne si s ňou nevedel poradiť. Gita mala totiž nad sebou vplyvnú ochrannú ruku a ona to veľmi dobre vedela. A aj šikovne a v plnej miere využívala.

S bystrosťou inteligentného manipulátora kočirovala kritické situácie vo svoj prospech. Dokonca ani jej šéf nedokázal preniknúť za umne vystavanú fasádu ideálnej šéfky ideálne fungujúceho oddelenia.

Ale slepý nebol.

Len...

Teraz tu stál, ale nečakal odpoveď od ženy, ktorá Gitu pozná. Jeho otázka bola skôr rečníckou otázkou. Rozhovoril sa o tej neslávnej poslednej udalosti. Kládol si otázky, na ktoré si aj sám hľadal odpovede. Rozumela mu a súcítila s ním. Chápala jeho pocity z podrazu, ktorý sa ho priamo dotýkal. Hovoril jej totiž z duše.

Počúvala. Sem tam prikývla.

Stál pred jej stolom celý zabratý do krivdy.

Zrazu sa naklonil bližšie: „Vy ju poznáte. Čo tým sleduje?“

Ešte stále ich oddeľovala šírka stola a nízka zábrana. Opieral sa o tú zábranu a nástoľčivo sa jej zadíval do očí. Neviditeľná príťažlivosť rozvlnila priestor. Niečo sa zmenilo.

To, čo sa následne stalo, nemalo žiadne vysvetlenie, žiadnu racionálnu príčinu. Dve duše sa k sebe zrazu natiahli a objali sa v hlbokom porozumení.

Mystérium srdca

Krúžila okolo toho muža, užívala si tú šialenosť.

Úžasnú šialenosť vášne a zmyslovosť zaľúbenia. Krúžila okolo neho ako moľa okolo plameňa sviečky. Plameňa, ktorý je príliš horúci na to, aby sa k nemu moľa mohla dostať. Lebo dokonca aj moľa vie, čo ju neminie, keby sa dotkla tých plameňov.

Kedy sa vlastne začala táto extáza?

Vtedy v súzvuku objatia v predvečer seminára pre záujemcov o štúdium? Alebo ešte niekedy skôr? Žeby na tej malej oslave, keď mu bola predstavená?

Vyzeral ako každý iný pohodový muž. A predsa nie celkom. Z nepochopiteľného dôvodu mala pocit, ako by sa už poznali veky.

Bola vtedy priam za hviezdu. Postavila sa svojej nadriadennej. Na verejnosti. Pred svedkami.

Rozbila jej klamlivé hry a odmietla ich ďalej hrať. Srdce jej vtedy prekypovalo neskrývaným úžasom zo svojej odvahy, zo svojej sily.

Táto udalosť sa stala len pol roka od nástupu do práce, ktorú jej ponúkla jej priateľka. Dovtedy žila v neprijemnej a chúlостivej dvojtvárnosti, len aby vyhovelá čudnej prosbe svojej priateľky: „Neprezrad', že sa poznáme.“

Nechápala, ale súhlasila.

Avšak veľmi rýchlo objavila, že táto dvojtvárnosť je hradbou medzi ňou a jej kolegami. Bola Gitiným človekom... a to stačilo na to, aby ju ignorovali.

Pomaly odhaľovala rozpory medzi slovami a činmi.

Až sa v nej postupne začala zobúdzat' rebelka.

Rebelkou bola snáď naposledy v svojich detských rokoch. Neskôr, ako ju život okresával do požadovanej formy, rebelka prestala existovať. Skryla sa. A keď sa aj niekedy ukázala, bola rýchlo spacificikovaná slovami „to sa nepatrí“.

Ale teraz prichádzala tá pravá chvíľa ukázať, že nie je stratenou existenciou. Čas dozrel. Už nedá so sebou manipulovať. Rástol v nej odpor. Držať jazyk za zubami a dovoliť, aby ju formovali v mene divnej predstavy o tom, ako vyhovieť iným ľuďom? Prečo?

A tak sa stalo, že jedného pekného dňa nitky osudu jednotlivých aktérov doputovali k tomu jedinému a správne mu javisku a ona s tlčúcim srdcom dovolila, aby sa vzkriesená rebelka prejavila naplno.

Odmietla byť naďalej ustupujúcou a poslúchajúcou chudero. Odmietla byť nástrojom Gitiných manipulácií.

Stačilo!

Priateľka či nepriateľka?

Čo na tom záleží, keď je v hre osobná integrita, úcta k sebe samej!

V ten istý deň, keď sa postavila svojvôli svojej nadriadenej, ju kolegyne a kolegovia konečne prijali medzi seba a pozvali na malú oslavu. Bol tam aj on. Riaditeľ ich oddelenia, ktorého nemala dôvod vídať a ani sa s ním rozprávať. Vždy bola v Gitinom tieni a vlastne ho ani neregistrovala.

A teraz?

Teraz bol všade.

Všade, kde sa pozrela.

Sladké zamilované zahmlenie mozgu ju nieslo na vlne spokojnosti a sebedomia. Hneď boli všetky dni radostnejšie a krajšie. Napriek protivnostiam a zlostným náladám jej nadriadenej.

Pozície sa vyčistili.

Už nebola šéfkiným človekom. Už nebola tá... „Gitina“, ale tá na druhej strane. Jasnú pozíciu, jasné vzťahy, ostrý sek cez puto priateľstva.

Získala však kolegov, pomoc pri zvládaní tej rôznorodej agendy, prijatie aj na iných odboroch.

A potom sa stalo to objatie.

Nesnažila sa pochopiť tajomnú silu, ktorá ich posotila k sebe. Odvtedy sa každý deň tešila do práce, lebo mohla stretnúť jeho. S ľahkosťou v srdci sa oddávala tejto zvláštnej horúčke vášne.

Vznášala sa ako motýľ ochutnávajúci sladký nektár túžby.

Nesmelej síce, ale dosť silnej na to, aby jej obrátila život naruby. Nikdy by si nepomyslela, že extatické nadšenie nebude skrývať. Žiarilo z pohľadov, z úsmevov. Bolo v prekáravých slovách, v náhodných dotykoch rúk, ale tiež nesmeli vykúkať pri riešení pracovných úloh.

Priestor medzi nimi kúzlil.

Energetické tykadlá sa vystierali od jedného k druhému, jemne sa dotýkali, prepletali a vzájomne tancovali v nežnom vytržení. Vtedy, keď boli blízko seba. A aj vtedy keď bol každý jeden na opačnom konci miestnosti, chodby, auly. Priestor medzi nimi hustol, energia vírila a ich telá a mysle boli k sebe ťahané silou zvláštneho magnetizmu.

„Ty so mnou flirtuješ?“ skôr skonštatoval ako sa spýtal, keď mu raz laškovne ukazovala akýsi vážny dokument. Jeho oči sa smiali a ona sa tiež iskrivo zasmiala a hneď na to koketne sklonila hlavu nad pultík, ktorý ich od seba delil.

„Áno,“ odťahla dlane z tváre a pozrela mu priamo do duše. Keď odišiel, zosypala sa do stoličky.

Okolo srdca sa rozlieval slastný pocit a zároveň sa ju čosi káravo snažilo zahriať.

S úžasom zašepkala: „Juj, čo to robím!?“

A smiala sa. Smiala sa šťastím.

Ich vzájomné flirtovanie neušlo pozornosti okolia. Hoci nikdy neprekročili hranice morálky, bolo potrebné si pripomínať osud mole v plameni sviečky.

Inštinktívne vedela, že ich vzájomné platonické túženie, zostane platonickým. Neprekračovala túto hranicu. Len si dovolila žiť radostnú prítomnosť.

Čistú ako krištáľová voda v prameni.

Ako čas plynul, extáza postupne ustupovala a menila sa na čosi iné. To čosi iné nemá v ľudskej reči pomenovanie. Priateľstvo? Ach, ako stroho toto slovo znie. Krásny význam slova priateľstvo bledne pred tým, čo sa nedá popísať.

Radosť, oddanosť, dôvera, blízkosť duší...

Haló, kde ste slová?

Keď zlyhávajú slová, ujíma sa vlády priama skúsenosť zažitia zázraku. Zázraky sa dejú. Dejú sa v tých najneočakávanejších a najbanálnejších situáciách.

Ten deň bol úplne obyčajným dňom. Vyšla z dverí kancelárie a ponáhľala sa za svojim pracovným cieľom. Prešla pár krokov a zrazu sa široko usmiala a oči jej zažiarili. Oproti nej kráčal on. Pracoval už inde a ich stretnutia boli čoraz zriedkavejšie. Na dlhej chodbe boli sami.

Sami v inom priestore a čase.

Pristúpil tesne k nej a žartovne ju k sebe pritiahol do ľahkého objatia. Oči sa im smiali, keď zrazu do ich sveta preniklo: „Pán riaditeľ, som rada, že vás vidím. Naša riaditeľka vás hľadá.“

Pred nimi stála kolegyňa z iného odboru.

Mysľou, ktorá ako na krídlach letela do iných sfér vedomia, nezúčastnene preplávalo: „Gitina kamarátka...“

Jej telo práve, poslúchajúc zákon zotrvačnosti, dokončovalo pohyb. Inštinktívne natiahla pred seba ruku, aby ten pohyb zastavila a nestúlila sa mu na hrudi pred svedkom.

Avšak stalo sa niečo neočakávané.

Normálny beh času sa spomalil.

A čaroval.

Hlas Gitinej kamarátky sa strácal. Stal sa z neho len obyčajný nezaujímavý šum.

Priestor medzi ňou a ním sa zavlnil a zároveň sa stal prieračnejší. Mala pocit, že preniká niečím ako krištáľová voda. V spomalenom pohybe videla svoju dlaň ako sa norí až k jeho srdcu.

Ťuk, ťuk-ťuk.

Čas sa zastavil.

Ten vnem sa nedá opísať. Áno, chýbajú slová.

So sklonenou hlavou zažívala nehmotnosť oboch tiel, ktoré sa vzájomne prelínali – ako dva plamene. Vnímala všetkými zmyslami naplno a priamo iný rozmer existencie. Extáza zamilovanosti, vášeň túžby neboli dôležité. Aj jej myseľ, zvyčajne tak urečnená, ustúpila do úzadia a mlčala. Vedela, že jej jedinou úlohou v tomto mystickom okamihu je pokorne čakať.

Splynutie dvoch srdc bolo ako zažiť nekonečno.

Ako to zažíval on? A či vôbec? Ach zvedavá myseľ! V tom zážitku s ním bola predsa intímnejšie ako v akomkoľvek intímnom spojení.

Keď ju konečne pustil a čaro sa rozplynulo, mávol jej s úsmevom na rozlúčku a odišiel za povinnosťami. Ochranca, džentlmen. Ako v snách sa vrátila do kancelárie.

„Misia splnená,“ pomyslel si všetečne veľký scenárista viditeľného i neviditeľného sveta.

Zamiešal kartami osudov a jedného dňa pozemské cesty dvoch duší, ktoré tak so záujmom pozoroval, nasmeroval na iné javiská života.

Avšak, predsa im len umožnil ešte jedno stretnutie.

V snovom svete zobral jej dlane do svojich a zahľadel sa jej do očí. S povzdychom povedal: „Teraz nemôžem byť s tebou. V tomto živote mám inú úlohu.“

S nehou sa na neho usmiala a prstami na znak pochopenia stisla tie jeho. Nebolo treba nič viac povedať.

Ona a ani on nikdy nehovorili o láske, hoci lásku žili. Bola ako sen. Krásna, vábivá. Chtivá i pokojná. Mystická v svojej jedinečnej podobe.

DOSPELOŠŤ LÁSKY

Ťuk t'uk z minulosti

Dívala sa na ten e-mail a v hlave mala prázdno.

Kto jej to píše?

Stálo tam: „Vy ste tá Anna, ktorá pracovala v BB Corporation?“

Podpis – Viliam Borovský.

Už ubehlo mnoho rokov, čo tam nepracovala. Meno toho človeka jej nič nehovorilo. Borovský... zamyslela sa a prehrabávala sa v takmer zabudnutom priečinku pamäte.

Po nejakej dobe, keď zažívala len kuriózne prázdno, pokrčila plecami: „Hm, nič!“

Ten človek ju musel nájsť cez mailovú adresu, ktorú uvádzala na svojom blogu. Táto indícia jej však nijak nepomáhala pri identifikovaní neznámeho, ktorý o nej evidentne vedel viac, ako by sa jej mohlo páčiť.

Znova potriasla hlavou.

Nič.

Ani ťuk.

„Asi sa pomýlil. To musí byť nejaký čudný omyl,“ uzatvorila túto záhadu a postavila sa.

Vybrala sa do kuchyne pre pohár vody. Hoci sa rozhodla ten tajomný e-mail vyhodit' z hlavy, ukázalo sa, že kdesi v nevedomí sa jej myseľ ešte stále snažila vydolovať akú takú spomienku.

A naozaj! Keď sa po krátkej chvíli vracala späť do obývačky, pohľadom bezmyšlienkovito sklízla popri chrbtoch kníh v knižnici až na spodnú policu a zastavil sa na jednej konkrétnej - Dejiny Francie.

Zamrzla. Nevedela ako, ale zrazu vedela.

Dejiny Francie a Viliam Borovský.

Žeby?

Bolo by to možné po toľkých rokoch? Bože, koľkože to je? Desať či dokonca pätnásť?! Už si veru nepamätala, kedy toho človeka pochovala v záplave iných zážitkov tak, že neostala ani jedna stopa. Ani spomienka na meno.

Tú knihu jej daroval on.

Dejiny Francúzka... Francúzsko. Paríž. Tam sa spoznali. Zažila s ním krátky románik, ktorý sa stratil do nenávratna. Prišli iné príbehy, iné spomienky. Vlastne si ani nechcela pamätať tú nečakanú romancu. Bola jednou z príčin jedného jej závažného rozhodnutia.

Ale teraz, keď sa spomienky vyhrnuli zo zastrčených zákutí pamäte, pocítila radostné vzrušenie. Vytiahla knihu z police a oprášila z nej usadený prach.

„Áno, som to ja,“ ťukala do kláves odpoveď na ten najnečakávanejší e-mail, aký kedy dostala.

„Neviem, či ťa spoznám,“ písala o niekoľko dní neskôr. Dohovárali si totiž stretnutie.

„Neboj, ja ťa spoznám,“ uistil ju.

A ona mu to bez akéhokoľvek zaváhania uverila.

Cítila ľahučké a príjemné zatrepotanie motýľích krídel v žalúdku. Plne sa otvorila radosti z toho, že ju spozná aj po toľkých rokoch.

Že mala na blogu svoju fotografiu?

Tak týmto detailom sa vôbec nezaoberala.

Nakoniec vzájomné znovu spoznanie nebolo vôbec ťažké! Keď trochu s obavami vstúpila do reštaurácie, hneď vedela, že je to on. Iskra prebehla.

Zvítali sa ako starí priatelia.

Vtedy ešte netušila, že práve otvorila dvere, ktoré kedysi sama zamkla na tisíc západov.

Dvere vo vysokom a pevnom múre, ktorý postupne vystavala okolo seba. Každá tehla mala v sebe vtlčené: „Nepotrebujem muža. Žiadneho! Už nikto nevstúpi za tento múr. Už nikomu z toho plemena nedovolím, aby ma zranil a prebodol nožom moje srdce!“

Na tej večeri dokonca o existencii nedobytej pevnosti, ktorá ukrývala zakliatu princeznú, nič netušila. Potrebovala ju najskôr objaviť. Spiaca princezná vo veži taktiež nevedela, že je zakliata. K odčarovaniu potrebovala princa.

Ale ešte nebol čas.

Alebo práve nastával?

Priepasť času sa rozplynula ako para nad hrncom a ona otvorila dokorán svoje srdce neznámej budúcnosti.

Načo dumať o tom, čo môže, ale i nemusí prísť? Najmä keď srdcia tancujú vo vzájomnom porozumení? Tak, ako vtedy, keď bol nočný Paríž len ich.

Popoluška v Paríži

Žiarivé svetlá, hviezdy na nebi
Vysoko stúpam k ich kráse vzdialenej

Jasavá krása nočnej oblohy
Odráža sa v nádhere mesta pod nami

Svetlá hviezd a svetlá veľkomesta
Snúbia sa vo vzájomnom objatí

Je pozdná noc, ale mesto nespí
Život pulzuje ako rozbúrená krv

V riečišti ulíc, parkov, krčmičiek
Svet, kde lásky neistej je začiatok

Láska skrytá za úsmev
a slovo zdieľajúcej duše

Čo sa s tebou stalo láska vzdialená?
Tá, ktorá nenápadne vkradla sa do srdca

Tam v tom svete snúbiacich sa svetiel
za priepasťou času.

Božek

Bola skalopevne presvedčená, že ju v tomto vzťahu nemôže nič zraniť. Ani o tom nepremýšľala.

Ved' sama žobronila: „Bud' so mnou. Nech sa deje čokoľvek.“

A on zostal a bol s ňou.

Presne tak ako povedala – ako perličky na šnúrke jej života.

Nič si nenárokovala.

Pohodová milenka.

Milenka!

Vedela, že je ženatý. Brala ako fakt, že hoci niekedy o svojej žene hovoril, nemienil na ich vzťahu nič meniť. Bola pre ňu vzdialenou bytosťou.

Nič, čo by ju rozhadzovalo.

Až raz.

Stalo sa čosi hrozné.

Uvidela ho s ňou.

Prijala, hlúpa, pozvanie do divadla. Hoci vedela, že pôjde sama a on s manželkou. Vedela a predsa šla!

Hlúpo, naivne – ved' čo sa môže stať!?

Samozrejme, že ho hľadala očami v hľadisku VIP zóny. Ešte stále nič netušila. Ešte stále si bola istá sama sebou. Zrazu ho zbadala. Kútiky úst sa začali dvíhať do úsmevu, keď zaregistrovala ženu sediacu vedľa neho. Peknú blondínku. On sám bol fešný chlap, za ktorým sa otočila nejedna sukňa. Tá žena sa k nemu práve nežne naklonila a čosi mu šepkala. Usmial sa na ňu a čosi jej odvetil.

Krásny harmonický pár. Aspoň navonok!

Ten obraz ju zasiahol ako blesk z jasného neba.

Akoby zomrela.

Žiarlivosť, zrada, hnev... mávali s ňou rôzne srdcetrhajúce pocity.

Od tej udalosti uplynulo niekoľko týždňov a hoci mali naplánované stretnutia, vždy sa našlo mnoho dôvodov, aby sa neuskutočnili.

Prešli dva mesiace a konečne šli spolu na obed.

„Uvidíš, ako ti všetko vytmavím!“ vyhrážala sa v duchu.

A predsa!

Keď sa konečne stretli a vstúpili spolu do reštaurácie, nepovedala nič! Keď sa usadili oproti sebe, nepovedala ani jedno z tých vyčítavých slov, ktoré mala už dávno pripravené. Teraz, keď ho mala pred sebou, všetka tá zloba, zranenie, pomsta... všetko to zrazu stratilo význam.

„Nech sa stane čokoľvek,“ pomyslela si. „Sama si to tak chcela. Len byť.“

„Len si netušila, že ten láskyplný a predsa nezávislý vzťah ťa až príliš pohltí,“ usmiala sa v duchu.

„Sama si to chcela. Bolo to predsa tvoje rozhodnutie, je to tvoja zodpovednosť,“ ktosi z hĺbky jej duše k nej prehováral.

Po príjemne strávenom obede sa rozlúčili. Každý šiel za svojou prácou. Pred vchodom do podzemných garáží sa objali a on sa k nej sklonil s úmyslom pobožkať ju na ústa.

Odvrátila sa a zľahka sa perami dotkla jeho líca.

Jej zmysly boli zrazu ostré a vševediace. Dnes by povedala, že sa na moment dostala do iného stavu vedomia.

Každý jeho vlas videla ostro ako tenké ostré jemne sa pohybujúce ihly. Priesvitné a pružné - živé. Vlniace sa zľahka v prúde neviditeľnej energie. Prenikala cez hmotu až k podstate. Videla každý pohyb, videla vánok, cítila niečo... niečo, čo je bežne neviditeľné, skryté.

Cítila spolupatričnosť, blízkosť, zjednotenie...

... až nepozemskosť.

Bol to okamih a predsa nie.

Odstúpila od neho a venovala mu žiarivý úsmev.

Ale ešte hodnú chvíľu po jeho odchode bola ako v snách. Omámená sa oprela o múrik a dívala sa ďaleko pred seba niekde tam, kde sa za korunami stromov valila veľká rieka.

Mystika toho bozku jej ukázala, že dozrel čas.

Vzájomne sa obdarovali niečím, čo potrebovali zažiť. Prijala skutočnosť, že nepatria k sebe.

Dokonca ani v svete snov.

Bol princom, ktorý oslobodil princeznú, ale... nie každá rozprávka končí obligátnym „a žili spolu šťastne až kým nepamreli“.

Vedela, že vždy bude na neho spomínať len v tom najlepšom.

Vrhla ešte posledný pohľad smerom k rieke a predtým, ako sa pobrala do svojej práce, poďakovala za bozk pochopenia.

Láska v duši je láska najlákavejšia.

NIKDY NIE SAMĄ

Sama pri mori

Voda všade si
Cesta moja kdeže si
Kam sa pobrat' mám.

Utiela pred nepohodou, ale vedela, že pred sebou neutečie.

Jej chodidlá sa práve teraz noria do teplého mäkkého piesku. Ešte pár krokov kým sa jej cez prsty prevalí slaná vlnka. Je tu sama. Prvýkrát je pri mori úplne sama.

Nikto iný. Ani jej spolucestujúci, ktorí sa roztratili do iných hotelov. Každý deň sa vybrala do prístavu a lodičkou sa nechala odplaviť na inú pláž. Milovala vietor vo vlasoch, č'apot vody narážajúcej do malej loďky.

Nevšímala si ostatných ľudí.

Nemala záujem nadväzovať nové vzťahy. Len večer, na terase hotela, sem tam prehodila svojou lámavou angličtinou pár slov so staršími anglickými dámami. Svojim spôsobom si ju adoptovali hneď potom, ako po prvom týždni odišli ich deti a vnuci preč do Anglicka.

Sama, cudzinka v cudzom kraji.

Doma nechala za sebou všetko.
Prácu, ktorá ju prestala tešiť a tiež spomienky na zlámanú lásku.

Keď sa stojac po kolená v priehľadnej vode dívala do diaľky niekde tam, kde sa za obzorom dal tušiť európsky kontinent, vynoril sa z hĺbky srdca smútok a nostalgia. Nenechávala sa týmito citmi premôcť.

Rázne vykročila dopredu a hodila sa do vody.

Telo jej v okamihu objali priehľadné vlny studenej morskej vody a vyčistili hlavu i srdce od bolesti lások.

Láskavých i neláskavých.

Vtedy ešte nevedela, že ju čakajú iné lásky. Budú zdobiť náhrdelník jej života perlami. Každá perla bude mať inú podobu, poniesie iný príbeh, prinesie iné rozhodnutia, iné radosti i smútky. Perly to budú malé i veľké. Biele ako mesiac v splne, ale aj tmavé ako hlboký vesmír. A medzi nimi budú žiariť tie mimoriadne.

Žiarivé hviezdy mystických zážitkov.

Vtedy ešte nevedela, že veľký scenárista už tká tie tajomné a čarovné stretnutia lásky z pradiava vesmíru.

Keby vedela, tak by sa netrápila pozemskou predstavou romantickkej lásky, ale by veselo a bezstarostne šantila v morských vlnách, ktoré v nekonečnom vlnení objímali celé jej telo.

Alebo... možno ani nie.

Ktohovie?

Ľudská myseľ je nevyspytateľná.

Rada splieta svoje vlastné zápletky.

Ešte šťastie, že Všemír má nadhľad a tiež svoje vlastné zámery.

Veď, akoby sa inak mohli stávať zázraky?

Tá mladá žena práve teraz plávala v chladnej tyrkysovej vode čo najďalej od hlučných ľudí. Splývala so slnečnými lúčmi, ktoré sa láskali s vlnami, s ňou i s jemným zlatistým pieskom kdesi dole.

Dovolila si túto radosť.

Byť sama a predsa nie sama.

Ďakujem

Veľmi rada by som sa tu poďakovala všetkým, ktorí sa podieľali priamo či nepriamo na vzniku e-zbierky Strieborné motýle.

Rada by som vyjadrila vďaku úžasným stretnutiam s podporujúcimi dušami na facebookovom [Spisovatelskom cap-puchinu](#) s Martinou Heš. Vďaka online, ale aj offline aktivitám som v sebe našla odvahu rozpísať sa v žánroch, o ktorých som netušila, že ich zvládnem.

A hlavne som prekonala blok v písaní môjho príbehu. Martina, Pepa, Petra, Renča, Janka, ... a všetci ostatní, s ktorými som sa stretávala počas Autorského nenávodu a Pisateľských výzvach, srdečná vďaka za inšpiráciu pri budovaní vzťahu s mojou Múzou. Martina Heš, tebe špeciálne patrí moja vďaka za citlivé vedenie pri tvorbe e-zbierky.

V ďakovaní nesmiem zabúdať na beta čitateľky. Lydka, Táňa, Majka, Janka a Lucia, srdečne vám ďakujem za spätnú väzbu k poviedkam a za inšpiratívne pripomienky. Ďakujem aj ďalším kamarátkam za povzbudivé slová a podnety pri tvorení obálky.

Ďakujem všetkým, ktorí ma v písaní podporujú.

V neposlednom rade sa však chcem poďakovať sama sebe, že som našla odvahu a nenechala som sa odradiť námietkami svojho veľkého vnútorného Kritika.

Ďakujem 😊

O autorke

Helena Jakubčíková sa narodila v čase, keď sa prvý Sputnik vybral na svoj let okolo Zeme. Odkedy vedela čítať, stal sa z nej knihomol' a rozprávač. Vždy ju fascinovali tajomstvá skryté za oponou.

Lákajú ju vesmírne príbehy a vzdialené svety. S obľubou sa ponára do pestrofarebných ľudských osudov vyrozprávaných v rozprávkach a v románoch.

Rada sa túla v zákutiach ľudskej mysle a trinástych komnatách vedomia. Svoje poviedky a úvahy zveruje web stránke www.uropsiknihu.sk a svojmu šuplíku.

V roku 2022 vydala v mikro náklade 15 kusov Rád Strážcu, vlastný fanúšikovský preklad danmei románu Guardian čínskej autorky Priest. Práca na preklade a úvahy o tom, ako dostať preklad do fyzickej podoby knihy, ju priviedla k záujmu o knižársku umenie a ručné šitie a kompletizovanie kníh.

V roku 2024 v rámci kurzu Povídkový nenávod s [Martinou Heš](#) uverejnila fantazijnú poviedku Anomália v [e-zbierke 17 pŕľnočnŕľch povŕľdek](#).

Obsah

ISKRENIE LÁSKY	4
Strieborné motýle	5
ZÁBLESK LÁSKY	7
Tsunami lásky	8
TANEC LÁSKY	12
Objatie duší	13
Mystérium srdca	16
DOSPELOSŤ LÁSKY	23
Ťuk ťuk z minulosti	24
Popoluška v Paríži	28
Božek	29
NIKDY NIE SAMA	33
Sama pri mori	34

Helena Jakubčíková

Strieborné motýle

Vydavateľ: Helena Jakubčíková

www.uropsiknihu.sk

Obálka a ilustrácie: Helena Jakubčíková

Grafické prvky kniha, loď, veža: pinterest.com

Korektúry: Helena Jakubčíková

Copyright © Helena Jakubčíková, 2024, všetky práva vyhradené

Neváhajte s radosťou šíriť túto e-zbierku do sveta.

UROB SI KNIHU

Láska je ako motýl'.
Dotkne sa srdca a odletí.
Striebornú stopu však zanechá
a tá sa v nehu zmení.